

Izhaja:

10. in 25. dan vsakega meseca.

Dopisi naj se izvolijo frankirati.

Rokopisi se ne vračajo. Za inserate se plačuje po 10 kr. od garmondvrste za vsako pot.

MIR.

Vsakemu svoje!

Velja:

za celo leto 1 goldinar,
po pošti prejemam
1 gld. 24 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom:
Opravništvu „Mira“
v Celovcu.

Leto VIII.

V Celovcu 10. februarja 1889.

Štev. 3.

Cesarjevič Rudolf. †

Vsa Avstrija žaluje! Nagloma je umrl ljubljenec avstrijskih národov, na kterega smo vsi s ponosom gledali: cesarjevič Rudolf je v cvetu svojih let izdihnil svojo dušo v noči od 29. do 30. januarja. Bival je na svojem gradu v Maierlingu pri Badenu blizu Dunaja. Prve vesti so naznanjale, da je umrl cesarjevič vsled mrtvuda. Pozneje se je pa razposlal iz Dunaja sledeči telegram:

„Wiener Zeitung“ poroča v neuradnem delu: Kar smo včeraj poročali o pretresljivem dogodku smrti prestolonaslednika Rudolfa, opiralo se je na prva poročila, ki so nam došla od najbližje okolice vzvišenega pokojnika. Ko so siloma odprli vrata spalne sobe, našli so prestolonaslednika mrtvega v postelji. Na ta prvi vtis se je opirala na Dunaj došla govorica o mrtvoudu. Navzočni so takoj z nujnim telegramom poklicali v Maierling dr. Widerhoferja, ki se je odpeljal s prvim vlakom. Dr. Widerhofer je po takojšnji preiskavi dognal, da je na glavi velika rana z odprto črepinjo in razdrobljenimi kostmi, ki je morala provzročiti hitro smrt. Na postelji zraven desne roke je ležal izstreljen revolver. Lega orožja ne dopušča dvoma, da se je pokojnik sam usmrtil. Ker služabniki prestolonaslednikovi stanujejo v stranskih poslopih in je osebnega strežaja z naročili zaradi lova odstranil iz hiše, ni nikdo mogel slišati strela. Takoj v Maierling poslani in po dotičnih določbah sestavljene komisije je bil nalog, da sestavi zapisnik o dogodku in okoliščinah. Zamolčati ne moremo, da so osebe iz prestolonaslednikovega obližja zadnji čas na njem opazile bolešno živčno razburjenost, tako da smemo misliti, da je ta strašni dogodek le nasledek nagle zmedenosti duha. Poleg tega moramo navesti, da je prestolonaslednik nekaj časa že tožil, da ga glava boli, kar je bilo po njegovem mnenju nasledek padca s konja minulo jesen. Ta nezgoda pa je bila na njegovo izrečno željo prikrita javnosti.

Vsak si lahko misli, kaka žalost je pri cesarski hiši. Z njo pa žalujejo vsi avstrijski narodi: iz vseh dežel se poroča, kako je ta žalostna novica pretresla vsa srca; vse kliče: „ubogi Rudolf! uboga Štefanija! ubogi cesar! uboga cesarica! uboga Avstrija!“

Toliko ljubezni in spoštovanja si je cesarjevič Rudolf pridobil pri vseh avstrijskih národih. Komaj odrasel, obnašal se je že kakor resen mož. Pridobil si je toliko učnost, da ga je Dunajsko vseučilišče imenovalo za doktorja filozofije (modroslovja). Leta 1881. je spisal knjigo: „Petnajst dni na Donavi“; leta 1884. pa knjigo „Potovanje na uzhod“. V novejšem času pa je pričel velikansko delo „Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild“. Da bi mu pri tem delu pomagali, naprosil je pisatelje iz vseh národov, in je že s tem pokazal, da je mislil kedaj, ko bi cesar postal, vsem národom enako pravičen biti, kakor njegov oče, svitli naš cesar Franc Jožef.

Koliko so tudi svitli cesar spoštovali resno in možko obnašanje svojega sina, vidi se iz tega, ker so ga še mladega moža postavili za nadzornika čez celo pehoto (t. j. čez vse peš-polke).

Rojen je bil cesarjevič 21. avgusta 1858, tedaj je bil zdaj v 31. letu. Oženil se je 10. maja 1881 z belgijsko princezino Štefanijo, in 2. sept. 1883 rodila se mu je hčerka princezinja Elizabeta, ki je tedaj zdaj v šestem letu. Leta 1880. postal je general, leta 1883. pa feldmaršallajtenant in vice-admiral. Bil je imetnik 3 avstrijskih, 1 ruskega, 1 bavarskega in 1 pruskega polka.

Udajmo se v Božjo voljo in molimo za cesarsko rodovino, da bi jej Bog moč dal, ta grozni udarec preboleti s krščansko potrpežljivostjo!

Njega c. in kr. apostoljsko Veličanstvo izvolilo je izdati naslednje ročno pismo:

Mojim národom!

Najhujši udarec, ki je mogel zadeti Moje očetovo srce, nenadomestljiva zguba Mojega druzega edinega sina napolnila je Mene, Mojo hišo in Moje zveste národe z največo žalostjo. Udarjen v globočino svoje duše, uklanjam Svojo glavo ponižno pred Božjo previdnostjo, ki je slabi ljudje premotriti ne vemo, in prosim s Svojimi národi Vsegamogočnega, naj Meni moč podeli, da ne omagam v vestnem izpolnovanju Svojih vladarskih dolžnostij, ampak da pogumno in zaupljivo uztrajam v Svojem neprestanem trudu za občni blagor in za ohranitev blagonosnega miru, in sicer po istej smeri, ki ostane nespremenjena in nam kaže pot v bodočnost. Bilo Mi je v tolažbo, ko sem videl, da Me v dnevih najbridkejše dušne bolesti obdaja vsigdar neomahljivo srčno sočutje Mojih národov, in da so Mi mnogovrstni in ginljivi znaki tega sočutja dohajali od vseh strani, iz vseh krogov, od blizu in daleč, iz mesta in dežele. Hvaležnega srca občutim, kako vez medsebojne ljubezni in zvestobe, ki veže Mene in Mojo hišo z vsemi národi Mojega cesarstva, v časih največe nesreče le vedno močnejša postaja. Zato me sili notranji čut, da se za vse te izjave ljubeznipolnega sočutja z Našim žalovanjem iz celega srca zahvalim tako v Svojem imenu, kakor tudi v imenu cesarice in kraljice, Moje preljubljene soproge, in slednjič v imenu Svoje od žalosti potrte sinahe. In ko to globoko občuteno zahvalo izrekam, prosim s svojimi zvestimi národi še Boga za njegovo milostno pomoč, da bi mi vsi skupaj z združenimi močmi zamogli še zanaprej delati za blagor domovine.

Na Dunaju, dne 5. februarja 1889.

Franc Jožef m. p.

Vabilo k družbi sv. Mohora.

Kmalu — 5. dan prihodnjega meseca — se bode zopet končala nabira udov družbe sv. Mohora. Koliko jih bode letos? Ali toliko kakor vlani, ali morebiti še celó kaj več? To je vprašanje, na ktero bi rad dobil ugoden odgovor vsak slovenski rodoljub, najrajše pa še družbin odbor. Vsi namreč dobro vemo, kako velevažna je družba sv. Mohora za celi slovenski národ, da se ohranjuje v zvestobi do Boga in domovine, da se poučuje in napreduje na podlagi krščanskih resnic, in zato tako iskreno želimo, da bi se od leta do leta bolj širila in utrjevala med našim ljudstvom. Res je sicer, da štejejo fare, kjer je ljudstvo versko in národno zavedno, z večine že toliko udov družbe sv. Mohora, da je samo želeti, naj še zanaprej tako ostane; ali vendar je še krajev, od koder po pravici smemo pričakovati, da število doseganjih družabnikov še naraste, in spet so kraji posebno ob jezikovnej meji na Ogerskem, Štajerskem, Koroškem in Benečanskem, kjer se mora naše slovensko ljudstvo še le seznanjati z Mohorjevo družbo in menda celó s slovenskimi črkami, da more pristopiti k njej. Do rodoljubov v teh krajih, kjer stoji z našo družbo še manj ugodno ali celó slabo, obračamo se prav zaupljivo ter preiskreno prosimo, naj bi vsak zaveden Slovenec storil za njo, kar le storiti more, da jej pridobi novih udov, posebno pa, da se č. gg. duhovniki povsodi krepko poslužujejo svoje pravice, da to cerkveno bratovščino tudi v cerkvi gorko priporočujejo. Nauk o njenih milostih in dobrotah pri vernih Slovencih nikoli in nikjer ne ostane čisto brez sadú. Korak do koraka! Čeravno že koj na enkrat ne bi bilo znamenitega napredka, o katerem bi se strmelo, sčasoma bode vendar le napredek, če stori vsak, kolikor v svojih razmerah premore, in potem se tudi ti Slovenci ob meji postavijo v isto častno vrsto s svojimi bolj srečnimi brati.

Ravno tako pa tudi lepo prosimo naše doseadanje izkušene podpornike, č. gg. poverjenike in rodoljubne duhovnike, naj bi bili družbi še zanaprej tako dobri, kakor dozdej, in naj bi jo skušali

na tistem vrhuncu ohraniti, do kterega so jo povzdignili.

Moč in upliv dobrih kakor slabih spisov in knjig pripoznava ves svet ter si zato prizadeva jih širiti. Mi Slovenci pa širimo in utrjujmo družbo sv. Mohora in delajmo za njo vsak po svojih močéh, ker to družbo dala nam je božja previdnost ob pravem času in na pravem mestu — kot braniteljico vere in národnosti.

Od več strani se nam je izrekla želja, da bi v imeniku poleg imena far stalo še ime dotične pošte. Prosimo torej č. gg. poverjenike, naj izvolijo zapisati v pole pri vsaki fari še slovensko (in kjer je tuje, tudi tuje) ime svoje pošte, da moremo tej želji ustreči.

Knjigi: „Življenje Marije Device in sv. Jožefa“ in „Življenje našega Gospoda Jezusa Kristusa“ ste se natisnili v 45.000 iztisih.

V Celovcu, dné 5. svečana 1889.

Odbor.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Letos pojdemo zopet v Ljubljano!) Poleti, menda meseca avgusta, bo v Ljubljani velika národna slovesnost, da take še ni bilo. Odkril se bo namreč Vodnikov spomenik. Valentin Vodnik je bil duhoven, ki je živel v Ljubljani za časov francoskih vojsk, in je bil prvi, ki je začel Slovence buditi iz spanja in jim spisovati podučne bukve in slovenske pesni. Zato ga imajo vsi Slovenci v veliki časti in nabrali so v teku časa že toliko denarja, da so pustili na Dunaju njegovo podobo iz bronovine vlti, katero bojo potem v Ljubljani postavili na velikem trgu, da se bodo Slovenci vse čase hvaležno njega spominjali in se na njega ozirali. Kedar bode ta podoba gotova in pride iz Dunaja, bojo Ljubljanski Slovenci napravili veliko národno slovesnost; povabili bojo, kakor se že sedaj čuje, vse slovenske čitalnice in bralna društva, Ciril-Methodove podružnice, Sokolska društva in sploh vse slovenske družbe, kakor tudi vse zavedne Slovence in sosedne

jim brate. Da se bomo te pomenljive slavnosti udeležili tudi mi koroški Slovenci, je gotovo; kajti ravno nam je še zelo potrebno navduševati se za sveto našo slovensko stvar. Kako lepo so bili naši Slovenci lansko leto pri Sokolski slavnosti v Ljubljani sprejeti, je še vsem onim, ki so se je udeležili, v najboljšem spominu. Zaradi tega upamo, da se nas bode tudi k tej slavnosti zbralo veliko število, da s tem zopet slovesno potrdimo našim bratom v prisegi, da smo Slovenci in da hočemo Slovenci ostati. To naznaniti smo že zdaj za potrebno spoznali, da se prej začnemo na pot pripravljati in da se nas za to veliko narodno slavnost nabere iz vseh krajev Koroške prav mnogo Slovencev.

Iz Podsinjske vesi. (Kako se delajo prošnje za nemške šole. — [Konec].) Kar je visokemu nemškutarskemu zboru na Bistrici spodelovalo v Svečah, to si mislijo pridobiti pri nas v Podsinjski vesi. Vedite, tudi od naše vesi jih roma dan na dan precejšnje število delavcev na Bistrico v Tobeitzove fužine; drugi zopet si s prevažanjem lesa, oglja in železa kaj prislužijo od fužine. Se ve, da je previdna gospoda zlasti na te odvisne in povoljne dušice pred vsem prezila, kako bi si tudi na naši vesi vsaj par podpisov vjela. Bilo je 2. decembra l. l., tedaj tisto nedeljo, ko smo po celem Slovenskem kot zvesti Avstrijanci navdušeno in hvaležno praznovali spomin 40 letnega vladanja presvitlega in preljubljenega našega cesarja. Ta slavnostni Gospodov dan je nemškutarska gospoda na Bistrici praznovala po svoje. Med tem, ko smo mi verni katoliški kristjani hiteli k popoldanski Božji službi v farno cerkev, prisopiha doli iz fužine pisar Melčinski kot poslanec glavnega nemškutarskega štaba na Bistrici, ki malo ali nič ne mara za cerkev in Božjo službo, k nam Podsinjčanom s tistim receptom v roki, po katerem bi mi slovenski stariši sami pripomagali, da se ponemčjujejo naši slovenski otroci. Fužinski pisar pa ni prišel sam, za adjutanta se mu je pridružil še drug gospod na Bistrici. Prej ko ne je ta gospodič popolnoma preslišal tisto ostro svaritev, s katero je nedavno naučni minister vsem učiteljem resno prepovedal, da naj se nikar ne mešajo v politične in v občinske zadeve. Pa ne čudite se temu! Komu je bila prošnja za nemško šolo na Bistrici bolj po volji kakor njemu? Mož besedice ne zna slovenske; kot trd Nemeec mora podučevati slovenske otroke na trirazredni Bistriški šoli; ki šteje blizo 220 učencev, med temi komaj 4, ki ne umejo slovenski. Ono pismo, v katerem se povdarja in prosi, da bi se naši slovenski otroci na Bistriški šoli še dalej in še bolje podučevali v edino zveličavnem (?) nemškem jeziku, to pismo je bilo seveda bistra voda na njegov mlin, pravi magnet, ki je nehoté vleklo g. podučitelja za Melčinskitom k nam v Podsinjsko ves. Za tolmača in vodnika sta si najela znanega nemškutarskega kmeta Mihovca, kateri za fužino vozari in se fužinskemu krušnemu očetu zameriti ne sme. Tako sta pisar in voznik združeno od hiše do hiše beračila za podpise slovenskih kmetov za nemške šole, med tem ko je podučitelj za isto nujno potrebno in prekoristno reč v Gašparjevi gostilnici besedoval, katere drugekrati nikoli ni obiskal. Koliko Podsinjčanov so nalovili, nisem mogel zvedeti. Može,

ki so prošnjo podpisali ali podkrižali, je sedaj nekako sram; pri srcu jim je, kakor da ne bi bili ravnali prav; sramujejo se, da so se podpisali nepremišljeno in se vsedli na limanice. Žal, da sta se nabiralca ognila moje hiše; menda sta slutila, da se jima utegne enako slabo goditi, kakor pri mojem sosedu, kterega je pismonoša za podpis nadlegoval; sosed pa mu je pismo nazaj dal in sitnežu pokazal — duri. Vladni Celovski list: „Klagenfurter Zeitung“ z neznanskim veseljem vsako izjavo proti slovenskim šolam in slovenskim državnim poslancem zvesto in na prvem mestu razglašča, o prošnjah za slovenske šole pa ne zine besedice; ta Celovška teta poroča dne 23. decemb. m. l., da jih je zahvalno pismo do deželnega šolskega sveta v Celovcu in prošnjo za nemško šolo podpisalo vseh vkup 131 prebivalcev in starišev iz Št. Janške in Bistriške soseske. Pri tolikem trudu in pri tako mogočnem pritisku Bistriške gospode pač neznatno — pičlo število! Saj v sami fužini dela blizo 200 moških, cela Bistriška občina pa šteje nad 1600 prebivalcev; Št. Janžka soseska pa tudi več kot 900 duš. Čudno, prečudno se mi pa še to zdi, da so Bistriški liberalci, spremljani od nemškega podučitelja, nabirali podpise za nemške šole po naši vesi. Saj dobro vedó, da bodo naši otroci le še do letošnje Velike noči obiskovali Bistriško vseučilišče, po Veliki noči pa jih moramo pošiljati v svojo lastno šolo, katero smo ustanovili v Št. Janžu. Kaj toraj Vas, liberalna Bistriška gospoda! toliko briga naša šolska mladina, ki v kratkem, hvala Bogu! z nemškutarsko Bistrico ne bo več v nobenej zavezi. V Št. Janžu — tega smo vsi prepričani — se poduku naših slovenskih otrok v mili materni besedi ne bodo stavljale take zave, kakor tam gori na Bistrici. Na tem trirazrednem otročjem vseučilišču podučuje slaven nadučitelj, ki si na vso moč prizadeva, da se bo slavilo in svetilo njegovo slovensko ime v vrsti najprvih in najboljših nemških učencikov in odgojiteljev. V svoji preveliki skrbi za nemščino je ta gospod čisto slovenske otročiče opominjal, naj se tudi zunaj šole in še doma med seboj rajše pogovarjajo — Bog ne daj v svojem maternem jeziku — ampak v lepi nemščini — tako bodo najhitreje nemško znali! Kaj sodite o takem modrem ravnilu neobhodno treba, da se čudež binkoštnega praznika vsak dan nad našimi slovenskimi otročiči ponavlja? Nadučitelju pa pomaga podučitelj — trd Nemeec; šolarji njega ne zastopijo, on pa šolarjev ne; kdor pa nemški ne razume, temu revčeku pa — šiba poje ali se mu navijajo slovenska ušesa, za ktera je nerazumljivi nemški poduk bob v steno; ali pa se mu godi še kaj hujšega, kakor ne davno Jakopičevemu fantu! Da pri taki osnovi naše male šole, ki toliko denarjev stanejo, svojega pravega vzvišenega namena v povzdigo ljudske omike ne dosežejo in ne morejo doseči — kdo bode to tajil? Ali nemamo torej prav, da odločno tirjamo, naj se naše ljudske šole na podlagi katoliške vere po ravnilu zdrave pameti prej ko mogoče preosnujejo? Ali ravnamo mar nepremišljeno, pre nagljeno in prenapeto, če sedaj po briki dvajsetletni skušnji pohlevno prosimo, da se naša mladina bolj kakor dosehmaj podučuje v svojem maternem jeziku in da se nam Slovincem ne pošiljajo učitelji

za ljudske šole, ki našega jezika niso zmožni? § 19. državnih temeljnih postav in § 51. c. kr. minister-ske določbe dne 20. avg. 1870 in razsodbe najvišega c. kr. upravnega sodišča nam dajejo za take terjatve postavno pooblastilo in pravico. Zpomnimo si staro latinsko resnico: „Vigilantibus jura“, t. j. po našem: „Le kdor budi, pravice ne zgubi“. Ako verno naše srce za naš narod bije, storimo svojo dolžnost; naša slovenska domovina to pričakuje od nas in skrb za pravo in srečno izrejo mladega naraščaja nam to veleva: zahtevajmo za svoje slovenske otroke slovenske šole. Posnemajmo vrle sosede v Št. Jakobu in v Št. Lenartu ter bodimo prepričani, pravica mora zmagati in bode zmagala. Le „kdor zaničuje se sam, podlaga bo ptujčevi peti“.

Iz Št. Tomaža. (Cerkveno petje — popravek v obrano resnice.) Na podlagi § 19. tiskovne postave prosim popraviti neresnični dopis „iz Št. Tomaža“ v 2. št. „Mira“ preteklega meseca dne 25. jan.: Ni res, da se je na Štefanovo v cerkvi pela pesem po melodiji zaljubljene pesmi „ich hab dir in die Auglein g'schaut“. To je le domišljija človeka, znanega rogovileža, ki miru prenesti ne more in ruje, da bi ga podrl. Tista pesem, ki se je v cerkvi pela, nima nobene enakosti z ono zaljubljeno melodijo. Pevovodja.

Iz Štebna na Zili. (V odgovor!) „Freie Stimmen“ se čudijo, da jaz molčim, akoravno toliko o meni pišejo. Molčal sem, ker se mi ni vredno zdelo, odgovarjati in take prazne in zlagane kvante; saj vsak vé, kak duh pihlja po tem listu. Danes hočem pa vendar odgovoriti na napad od 26. jan., da „Mirovi“ bralci zvedó, koliko je temu listu verjeti. Tam stoji, da mi je točarica v Eršnikovi krčmi ponudila časopis, in da sem ga jaz zavrnil in rekel, da ga ne berem, ker je nemšk. Jaz sem pa naročen na pet nemških časopisov, in prejemanj knjige v nemški Liegelnovi bukvarni v Beljaku, tedaj nisem tak sovražnik nemščine, kakoršnega me list dela. Vsi Nemei v župniji živijo z menoj v miru. Da me pa sovraži liberalna nemškutarija, v tem se mi nič bolje ne godi, kakor drugim slovenskim duhovnikom. Blagoslovil sem tudi neko novopopravljeno hišo, in liberalni list piše, da je namesto mira le prepír v tej hiši nastal. Prepíra pa nisem jaz v hišo prinesel, bil je že pred menoj, Bog daj, da bi ne bil še za menoj. Nemškutarska jeza se je takrat rodila, ko so pri obč. volitvi propadli, nasprotno pa sem bil jaz v odbor izvoljen; in ne morejo se potolažiti, ker vidijo, da posestniki trdno in zvesto za menoj stojijo. Edina njih tolažba je še to, da me grdijo v listu „Fr. Stimen“. Za te pisarije se pa ne zmenim, saj moji farani vedó, da jaz prepíra ne delam, ampak kdo drugi. Fr. Katnik, župnik.

Iz Štebna na Zili. (Kdo dela prepír?) Dne 13. jan. smo imeli volitev občinskega odbora in zmagala je katoliška, slovenska stranka. Za župana smo izbrali g. Mat. Drumlja p. d. Klančnika, poštenega, pobožnega in slovenskega moža. Da se jim je krona vzela, to nemškutarje in liberalce strašno peče, in ne vejo, kaj bi počeli. Zato v Celovškem liberalnem listu v vsaki številki obirajo in grdijo našega priljubljenega gosp. župnika. Ko ljudstvo to bere in vé, da je vse zlagano, nastanejo po krčmah prepíri. Liberalci so zmirom pripravljani,

druge tožiti in sumničiti, o svojih lastnih grehah pa modro molčijo. Njih „omika“ pa je taka, da nas kmete „smrdljivce“ („stinkende Bauern“) imenujejo! Eden pa je rekel: „Če grem skozi ves, zgubim ves tek (apetit), kedar vidim te črne, umazane babe.“ Prašam tedaj: kdo dela prepír? Kdo kali mir? Mi živimo v miru in smo z našim g. župnikom zelo zadovoljni, tako da si boljšega ne želimo. Kar so ta gospod pri nas, se je dušno življenje v fari vse prenovilo, tako da se vsi ljudje čudijo. O adventu jih je bilo okoli 1000 pri spovedi. Cerkev je vsako nedeljo natlačeno polna; in še taki, ki so prej rajši pod lipo postajali, grejo zdaj vsi v cerkev, da poslušajo za čast Božjo vnetega gospoda. Ako nam nemškutarji tega duhovnika odjejo, navstala bo v celi fari velika nevolja.

Katoliško-slovenski kmet.

Iz Vočila. (Nesreče.) Pri Rogijah pod Dobračem so delavci z dinamitom skale razstreljevali in kamen lomili za vredovanje (reguliranje) Zile; 25. januarja pa se neka z dinamitom napolnjena skala ni hotela razstreljiti. Med tem pa, ko je delavec skušal dinamit iztrebiti, zabasani dinamit pokne in delavcu odnese levo roko v zrak in kazalec na pravej roki se je tudi le malo več roke držal, tako da so ga morali odrezati. — 28. jan. pa je posestnik, mladi Ferjanc, na Breznici z volom iz mlina proti domu peljal; med potjo pa ga zadene mrtvoud, da v snegu obleži in akoravno so ga kmalu našli, ga vendar tudi z zdravnikovo pomočjo niso mogli več k življenju obuditi. — Najgroznejši pa nas je pretresla prežalostna novica, katero smo zvedeli zvečer 30. januarja v nikdar pričakovanej, naglej in nesrečnej smrti našega svitlega cesarjeviča Rudolfa, ki je bil za našega svitlega cesarja in za celo slavno in mogočno Avstrijo ponos in presladko upanje. Zaradi cesarjevičeve smrti hočemo tudi v Ločah nameravano zimsko veselico naše podružnice sv. Cirila in Metoda, ki bi se imela vršiti 17. februarja, preložiti čez Veliko noč.

Od kod? (Nekdanji in sedanji učitelji národa.) Liberalci, prстоzidarji in židovi (judi) radi bi duhovnike, dosedanje skušene učitelje národov, čisto na stran potisnili, češ, oni niso več za sedanji omikani čas. Namesto njih naj bi národe podučevali po novih (brezverskih) nazorih izšolani učitelji. Kakošni učitelji prihajajo iz sedanje naše šole, kaže sledeča dogodba: v neki slovenski fari na Koroškem je nek mladi, mlečnobradi nemški učitelj rekel vpričo župana, nadučitelja in načelnika krajnega šolskega sveta: „Bringet mir den Pfaffen her, der mir beweist, dass es einen Gott gibt!“ (Pripeljite mi farja, kateri mi zamore dokazati, da je kak Bog!) In takim smr..... naj izročamo svojo mladino v poduk?! (Op. uredništva: Kraj in imena prič se lahko izvejo pri uredništvu „Mira“.)

Iz Kviškega pri Gorici. (Naša čitalnica) je imela 13. jan. svoj občni zbor in si izvolila g. Tomažiča za predsednika in g. Pahorja za podpredsednika. Sklenilo se je, namesto veselice upeljati poučne govore. To je posnemanja vredno. Za plese niso ustanovljene čitalnice, ampak za pouk ljudstva. Slovenci, kateri se želijo še bolj omikati, naj pridno prebirajo poučne bukve; in tisti gospodje, ki so se kaj več šolali, naj svoje

rojake poučujejo z živo besedo. Kot take postanejo čitalnice naše šole za odraščene.

Kaj dela politika.

Državni poslanci so spet zbrani na Dunaju. Radovedni smo na razgovor o ljudskih šolah. — Med konservativnimi Nemci vlada velika nevolja, da se je odložil postavni načrt o verski šoli. Slednjič pa bo vendar prišel na vrsto; stvar je že zrela. — Češki deželni zbor je potrdil postavo o deželni banki in o češki akademiji. Ker je zbor že dovršil šest let, imeli bojo letos nove volitve. Stari in mladi se na-nje že pripravljajo. — Svitli cesar so Krakovske škofo povzdignili v kneževi stan, to se pravi, vsak Krakovski škof bo ob enem tudi „knez“ (fürst), toraj „knezoškof“, kakor je pri nas v Celovcu. Vsak knezoškof ima pravico, hoditi v gosposko zbornico, in tam govoriti in glasovati. — Kupčijsko ministerstvo dela na to, da bi delavci, ki se trumoma po železnici podajo na kako delo, dobivali cenejše vožne liste. To bi bilo pač dobro in pravično. — Slezijski Slovani so taki siromaki, kakor Koroški Slovenci. Še za svoj denar ne smejo ustanovljati slovanskih šol. — Umrli je gosp. Vidulich, deželni glavar Isterski. Slovanom ni bil nikdar prijazen. — V Pešti se je zbralo kakih 3000 madjarskih študentov in so hudo ropotali zoper novo vojaško postavo, ki pravi, da morajo enoletni prostovoljci dlje časa služiti, ako ne napravijo oficirske preskušnje, in da morajo to narediti v nemškem jeziku. Mladim Madjarom nemščina ne diši, in tirjali so, naj se uredi posebna madjarska vojska, kjer se bo vse po madjarsko komandiralo. Ne verujemo, da bi to kedaj dosegli, čeravno se jim je do zdaj še vse dovolilo, kar so zahtevali.

Na Francoskem je med Boulanzisti veliko veselje, kajti njih voditelj general Boulanger je bil v Parizu z veliko večino izvoljen za poslanca. Še pred kratkim se je od vseh strani zatrjevalo, da se bo mir ohranil. Zdaj se je pa stvar obrnila, kajti Boulanger je glava tiste stranke, ki hoče vojsko z Nemcem. S to volitvijo je pa tudi obsojena francoska republika. Liberalci so si povsodi enaki. Tudi francoski liberalci, ki se tam imenujejo „republikance“, so se zvezali z Judi, prostozidarji in raznimi pijavkami, ki so vedno vpili o „svobodi“ in „napredku“, pri tem so pa ljudstvo in državo skubili in polnili si žepe, državi pa nakopali veliko milijonov dolga na glavo. Zato se je ljudstvu vsa republika že pristudila in komaj že čaka, da pride rešitelj, in tistega misli najti v Boulangerju, ki ima vsaj pogum in odločnost, tem mogetcem zobé pokazati, če bi že nič drugega na sebi ne imel. Stvari zdaj tako stojijo, da mora sedanja francoska vlada odstopiti. Svet pa sodi, da se bo še kaj več zgodilo, in da Francozi v kratkem dobijo kralja, ali cesarja, ali pa Boulangerja za diktatorja. Če pride kralj, je dobro; če pride pa kak Napoleon ali pa Boulanger, potem je vojska gotova reč. — Med Rusijo in Avstrijo, pravijo, da so se razmere zboljšale; ni več tiste nezaupnosti in napetosti. Nas bi to veselilo. — V Abesinijo je šlo 60 ruskih kozakov, da negušu pomagajo proti Lahom. — Mahdijevci ali pristaši „krivega

preroka“ hočejo spet Egipt napasti. Dobijo spet Angleži kaj dela! — Na Nemškem raste nevolja proti Prusom. Bavarci, Hesi in Hanoveranci in še drugi zadosti očitno govoré, da se bojo odtrgali od Prusije pri prvi priložnosti. To Francozi vse dobro vejo!

Gospodarske stvari.

Kako se zmrzla okna hitro odtajajo. Da se zmrzla okna hitro odtajajo, pomaga to dvoje: 1. deni v pol litra gorke vode pest soli ali galuna. Kedar se je to raztopilo, pomoči v tekočino gobo ali mehko kunjjo ter obriši zmrzlo steklo in led se precej odtaja. Steklo zbrši potem s suho ruto. 2. V kozarec vode deni žlico soli, pomoči kunjjo v vodo in zbrši hitro okno. S tem lahko 12 šip odtališ. „Kmet.“

Za poduk in kratek čas.

Družba sv. Mohora na Koroškem.

V kranjskih in štajerskih listih smo brali prav lepe in podučne preglede, koliko je Mohorjevih udov po raznih dekanijah in farah, in na koliko duš pride en Mohorjan. Tam se tak pregled lažje napraviti dá, ker so prebivalci z malo izjemo vsi Slovenci. Na Koroškem imamo pa jezikovno namerane dekanije in tudi fare. Koliko je v takih Slovencev, in koliko Nemcev, se ne dá nič preračunati, ker številke ljudskega števljenja niso prav nič zanesljive, šematizem jih pa tudi ne navaja, ampak le pové, da se v cerkvi rabita oba jezika. Takih dekanij z mešanim prebivalstvom imamo pet, namreč Kanalsko dolino, Zilsko dolino, Beljak, Celovec in Dravograd. O teh tedaj ne moremo pregleda narediti, in tudi ne o takih farah.

Ako pa v Dobrolski dekaniji odbijemo kakih 600 Nemcev, ki prebivajo v Kapli in Doberlivesi, v Velikovški dekaniji kakih 1000 nemških mestjanov, in v Pliberški kakih 1000 Nemcev v Pliberku, Guštanju in po fužinah, dobimo šest slovenskih dekanij. Od teh je za Mohorjevo družbo najpridnejša Dobrolska, kjer je že vsak 23. človek zapisan v družbo; najslabejša pa je Tinjska, kjer pride še le na 50 ljudi en Mohorjan.

Kažejo nam sledeče številke:

1 ud na		1 ud na	
Doberlaves	23 ljudi	Velikovec	39 ljudi
Spodnji Rož	27 "	Zgornji Rož	41 "
Pliberk	32 "	Tinje	50 "

Še večje razlike nam kažejo razne fare. Na Reberci pride že na 9 ljudi 1 Mohorjan, po drugih farah pa še le na 100 ali 200, v Št. Lipšu pri Mostiču in na Otoku pri Vrbskem jezeru pa celo nobenega ni, in to so čisto slovenske fare! Izračunili smo te-le številke:

1 ud na		1 ud na	
Reberca	9 ljudi	Ovčja ves	16 ljudi
Vogerče	10 "	Sveče	16 "
Jezerško	11 "	Podgorje	17 "
Breza	12 "	Slov. Plajberg	18 "
Bilčoves	13 "	Št. Peter pri Vel.	19 "
Žitara ves	13 "	Št. Vid	19 "
Št. Janž	14 "	Št. Kancijan	19 "
Možica	15 "	Apače	20 "

1 ud na	21 ljudi	Št. Jakob	41 ljudi
Hodiše	21	Podravlje	42
Brodi	21	Mohliče	42
Loga ves	22	Borovlje	44
Doberlaves	23	Kazaze	44
Št. Lenart	23	Lipaljaves	46
Šteben podjun.	23	Černeče	48
Medgorje	24	Št. Ilj	48
Bajtiše	24	Pečnica	48
Glinje	24	Galicija	50
Libeliče	24	Slovenski Šmihel	51
Strojna	24	Št. Pavel	52
Ukve	25	Ruda	55
Grebinjski Klošter	25	Globasnica	57
Grabštanj-Št. Peter	26	Sele	58
Zila	26	Brdo	59
Kotlje	26	Skočidol	62
Kamen	27	Škofiče	62
Melbiče	28	Št. Rupert pri Ve-	
Čorenče	28	likovcu	63
Šmarjeta pri Ve-		Ovbre	68
likovcu	28	Šteben pri Males-	
Trušnje	28	tičah	76
Šmihel podjun.	28	Bistrica Ziljska	76
Tinje	29	Dholica	77
Loče	29	Žrelec	78
Suha	30	Čače	79
Zabnice	31	Gorje	83
Dvor	31	Borlje	86
Brnca	32	Vetrinj	87
Djekše	32	Rožek	87
Št. Daniel	32	Poreče	90
Črna	32	Št. Tomaž	99
Švabek	33	Grebinj	113
Obirsko	35	Podgrad	122
Vrata	37	Domačale	150
Radiše	38	Šteben na Zili	151
Krčanje	39	Št. Juri pri Veli-	
Gozdanje	40	kovcu	155
Pokrče	40	Podkrnos	156
Slovenska Kapla	40	Št. Jakob na cesti	205
Šmarjeta Rožna	40	Timenica	245
Št. Lipš podjun.	40	Blače	350
Zihpolje-Golšovo	41	Št. Jur pri Celovcu	1382
Kotmaraves	41	Št. Lipš pri Mostiču	—
Št. Jur pri Vrbi	41	Otok	—
Lipa	41		

Kjer so se pokazale enake številke, dali smo prednost tisti župniji, kjer se imajo po naših mislih boriti z večimi težavami. Sploh pa povdarjamo, da naj teh števil nikdo ne jemlje kot očitanje. Povsod je treba pomisliti krajne razmere in velike zapreke, s katerimi se imajo duhovniki in drugi rodoljubi boriti. V nekaterih krajih zavira revščina ljudstva; v nekaterih goratih krajih pa nimajo šol, in le malokdo zna brati; v nekaterih krajih spet, tako v Tinjski, Celovski in Ziljski dekaniji imajo trdo nemške šole, in mlajši ljudje pogosto ne znajo slovensko brati. Na celi nemški meji, v bližini mest, fužin, tovarn in graščin je ljudstvo več ali manj zaslepljeno po liberalnih naukih, ne poslušajo duhovnikov in ne mara za pobožne bukve. Najboljše je še v krajih, kjer ni tovarn, ne fužin, ne graščin, in ko so daleč proč od nemške meje: tam Slovenci mirno skupaj živijo, ter poslušajo in ubogajo svoje dušne pastirje. Ako pa nočemo nobene graje izreči, vendar bi radi izjavili željo in prošnjo, naj bi se rodoljubi posebno v takih krajih, ki so že na meji, in jim liberalizem in nemščina že pri vratih in oknih v hišo silita, podvizali in naj bi v teh zanemarjenih krajih skušali udomačiti knjige Mohorjeve, da se ljudstvo obvaruje npravnega in narodnega pogina! Da se tudi v takih krajih s trdno in vztrajno voljo kaj opraviti dá, to nam priča Breza, ki jo v tem pregledu najdete med prvimi, vsak 12. človek že prebira Mohorjeve bukve, in vendar

je župnija na severnem bregu Vrbskega jezera, kjer slovenščina že bolj in bolj umira!

Slednjic še omenimo, da navedene številke za Celovško okolico niso prav natančne, ker se nekateri okoličani upišejo v mestu, namesto pri svojih župnikih; nahajajo se tedaj med številom Celovških udov, katerih je 168. Iz drugih krajev z več ali menj mešanim prebivalstvom naštetih nam je Prevalje s 100, Pliberk s 147 in Žel. Kaplo s 61 udi. Posebne pohvale pa je med temi vredni Št. Jur na Zili, ki šteje, na skrajno mejo slovenstva postavljen, vendar 41 Mohorjanov, in bi zamogel v izgled služiti marsikteri fari, ki leži sredi slovenske zemlje, ter bi se brez zapreke lahko obraževala v katoliškem in narodnem duhu.

Smešničar.

Klobasar: „Kako se že kaj godi vašemu stricu?“ Polentar: „Moj stric so že lani umrli.“ Klobasar: „A, zato ga tako redko kedaj vidim!“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Za šolo v Št. Pavlu na Zili so svitli cesar podarili 200 gl. — V Štebnu pri Zili rujejo še zmirom nemško-liberalci, da bi proč spravili vrlega narodnega župnika č. g. Katnika. Črnijo ga pred duhovskimi in posvetnimi oblastinijami. Tukajšni liberalni list polni svoje predale z napadi zoper tega gospoda. Ali to ni prav sistematično hujskanje? Kolikor je nam znano, ni druzega zakrivil, kakor da je ljudem svetoval, naj odstopijo od nemškega šulferajna, kar so tudi storili, in je tako Štebenska „ortsgruppe“ poginila. Na to pa strašen srd v nemškem taboru, posebno med tamošnjimi učitelji, ki so Štebensko „ortsgruppe“ vladali. Zdaj so učitelji prosili, naj bi se drugam predstavili, in dva sta menda že odšla. Ali se jim je v Štebnu res kaj hudega zgodilo, nam ni znano. Morda jih bo potolažil vrednik Dobernik, ki je iz Berlina dobil 200 mark za Koroške učitelje. — Posojilnica v Slov. Plajberzi ima svoj občni zbor dne 24. febr. — Sreberni križec je od cesarja dobil Prevaljski delavec Eberhard. — V Celovcu mislijo napraviti rokodelsko šolo. — Podkloštom se je ustanovilo društvo, ki šolarjem daje gorkih jedi. — Borovski puškariji so za stroje (mašine) nabrali že 61.000 gl. Upati je, da se bo zdaj Borovska puškarija zelo povzdignila. — Vrbsko jezero je vse zamrznilo. — Neki kmet iz okolice je v mestu tako nesrečno padel, da je takoj mrtev ostal. — Blače so menda edina občina na Koroškem, ki nima občinske doklade. Občina ima svoje premoženje, iz kterege se plačujejo občinske potrebe. Koliko je potem resnice na tem, kar je govoril dr. Abuja v deželnem zboru o strašni revščini Blačanov, ki so prosili za podporo pri dež. zboru? — V Gradcu je umrl g. baron Schluga, ki je bil svoj čas deželni predsednik Koroški. — Vojaški nabor bo po veliki noči, in sicer že po novi postavi. — Tukajšni liberalni list „Freie Stimmen“ je bil zasežen, ker se je zaganjal v mil. g. knezoškofa, zakaj da jemljejo v bogoslovje toliko Čehov. Ali so mar škof krivi, da Koroški študenti nečejo oglašati se za duhovski stan? Duhovnikov vedno huje primanjkuje,

in škof morajo skrbeti, da jih čisto ne zmenjka. Ali niso tega krivi liberalni časniki, ki vedno sramotijo duhovski stan in mu jemljejo dobro ime? — Koroškim gospodarjem, ki bi se radi v kmetijstvu bolj izučili, priporočamo Ljubljanski list „Kmetovalec“, ki velja 2 gld. na leto in prinaša same lepe nauke za kmetovanje in vrtnarstvo. Izdaja ga kmetijska družba Kranjska. — V Celovcu je umrl benediktinec P. Evgen Pierl, profesor bogoslovja, sloveč pridigar, star še le 46 let. N. v m. p.! — Baron Helldorf v Ovrah je dal 1000 gld. za šolsko ustanovo; iz obrestij se bojo tamošnjim revnim otrokom kupovale šolske knjige. — 27. jan. se je čutil potres na več krajih po Koroškem.

Na Kranjskem. Ljubljanski trgovci so zložili 250.000 gld., da se tam ustanovi prometna banka. — Ljudje godrnjajo, ker se bo delo pri Ljubljanskem vodovodu izročilo tujcem, in pojde tako denar iz dežele; domače firme pa, ki preživijo vendar mnogo naših ljudi, ostanejo brez dela.

Naznanilo.

Posojilnica v Slov. Plajberzi imela bo svoj letni občni zbor dne 24. svečana 1889. leta ob 3. uri popoldne v načelnikovi hiši.

Sporod: 1. Volitev odbora, 2. računsko poročilo, 3. posamezni nasveti. *Načelnništvo.*

Vabilo k občenemu zboru,

kterega bo imela „Bekštanjska posojilnica v Ločah“ 10. marca popoldne ob 3. uri v posojilnični sobi pri Pložu s sledečim dnevnim redom:

1. Prečitanje zadnjega zapisnika. 2. Poročilo denarničarja o delovanju, napredovanju in denarnem stanju posojilnice leta 1888. 3. Poročilo računskih pregledovalcev o letnem računu. 4. Posamični nasveti. Prijazno vabi vse zadržnike

ravnateljstvo.

Listnica.

Čast. našim dopisnikom. Ker moramo list, ako hočemo, da pravočasno izide, zmeraj že 8. in 23. vsakega meseca natisniti, uljudno prosimo, da se nam rokopiši redno vsaj do 5. ali 20. vsakega meseca določijo. — Vsaka novica iz dežele nam je dobro došla; prosimo pa, da se nam blagovoli o vsakej stvari poročati kratko pa temeljito. Za preobširne razprave je naš list premajhen in smo s prostorom vedno v zadregi; našim čitateljem in naročnikom pa bi vendar radi vstrezali z različnim in mnogovrstnim berilom.

Čast. našim naročnikom. Nekteri č. gg. naročniki izrekajo željo, da bi se jim prejem naročnine po dopisnici potjeval. Ker bi nam to napravljalo mnogo nepotrebne dela in provzročilo tudi velike stroške, svetujemo, naj si vsakdo naših č. gg. naročnikov blagovoli za potrdilo shraniti poštni prejemni list. Ako bi kdo lista redno ne dobival, naj ga pa blagovoli reklamirati. Reklamacije naj se nam pošiljajo v nezapečatenem pismu in so kot take poštnine proste.

G. R. K. v B. Kedar je naš list „Mir“ zaplenjen, se gospod „šriftleiter“ D. v „Fr. St.“ kaj rad zvera čez nas in se prav po otročje raduje čez to, da se nam je list zapečatil. Daje nam potem v posebnih člankih svoje puhle nauke, kako naj bi se imeli vesti, pozabi pa večkrat rad sam na sebe. Tako je bil naš list hodil skozi šest let na dan, brez da je bil kedaj zasežen, v sedmem in osmem letu pa je bil po jedenkrat pokopan, a vsako pot pel mu je g. D. v „Fr. St.“ na široko in globoko bilje. Zakaj sam sebi ne mara dati onih lepil naukov, ktere nam vedno rad ponuja, ne umemo;

vsaj bi moral on sam najbolje vedeti, kako mu je pisati, da ne bode njegov list po 15- do 20krat na leto zaplenjen.

G. N. Ž. v P. Mi naš list redno odpošiljamo. Na marsikteri pošti pa se večsah tudi nalašč zadržuje. Ako je istina, da Vam list večkrat pozno dohaja, pritožite se pri c. k. poštnem oskrbnistvu v Celovcu ali pa pri c. k. poštnem ravnateljstvu v Gradcu. — Naznanite nam tudi natanjko ime one uradne osebe na pošti v Podgori, ki Vas je karala in pikala zaradi tega, ker čitate „Mir“ in ste naš naročnik. Mi hočemo potem svoje storiti, da prikrajšamo takim čukom njih predolge jezike.

G. dr. D. v C. Presrečna hvala za poslano svoto. Celjski rodoljubi, sami boreči se s trdom za svoje narodne svetinje, poznajo naše težavno stališče in umejo ceniti naše delovanje. Ostanite nam zvesti tudi v prihodnje! Slava Vam!

Č. g. A. G. v Č. Stoterna Vam hvala za Vaš trud! Nabrali ste nam 45 naročnikov, kar je za Vaš mali kraj jako veliko. Le krepko vstrajajte tudi v bodoče pri delu. Zasejano seme obrodilo bode s časom gotovo tudi na Vašem pečevji obilo sadu. Da ste nam zdravi!

Loterijske srečke od 1. februarja.

Gradec	64	77	62	21	8
Dunaj	51	12	50	40	81

Oglasila.

Kovačnica je na prodaj ali pa se dá v najem. Stoji v prav lepem kraju in na stanovitni vodi, ki žene kladvo, takozvani „Hammer“. Več izve se pri upravnistvu „Mira“.

Kdor hoče

brez težave zaslužiti mnogo denarja, pošlje naj svojo adresu upravništvu tega lista v zapечатem pismu z nadpisom „zaslužek“.

Zdravniško naznanilo.

Deželni okrajni in fužinski zdravnik

Dr. Adolf Samitz
v Guštanju

je premenil svoje stanovanje in stanuje od 15. januarja v sosedni hiši pri gospej Streicher. Tam bo uredil tudi svojo lastno lekarno (apoteko). Bolniki sprejemajo se od 8. do 12. ure popoldne in od 1. do 6. ure popoldne. Kedar je huda potreba, je podpisani na pomoč pripravljen tudi razun teh ur, in tudi po noči. Čez zimo ne bo zdravil in svoji hiši v Doberlivesi, pač pa na vigred in po leti vsako nedeljo. **Dr. Adolf Samitz.**

Ferd. Mussi,

trgovec s tržaškim blagom v Celovcu,
Burggasse št. 12

(pri „plehastem sladkornem klobuku“)

priporoča za predpust in veliko noč svojo

pšenično moko štev. 0

iz parnega mlina v zapечатnih vrečah (žakljih), po 25 kil vreča, kila po 17 kr., vreča zastonj.

Tudi ste po ceni na prodaj **dve železni blagajnici (kasi)**, varni proti ognju in tatovom.

Dr. Valentina Zarnika

Zbrani spisi

I. zvezek:

Pripovedni spisi.

Uredil

Ivan Železnikar.

Vsebinska: Životopis dr. Valentina Zarnika. — Ura bije, človeka pa ni! — Maščevanje usode. — Razni spisi: Iz državnega zbora. — Pisma slovenskega turista.

Knjižica je jako elegantno, po najnovejšem uzorec in res krasno vezana. — Utisnena je na sprednji strani podoba dr. Zarnikova v zlatu in pridejan tudi njegov lastnoročen podpis. — Cena knjižici je 1 gld., s pošto 5 kr. več. — Dobiti je v „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani.

„Kmetovalec“

je edini slovenski, gospodarski list s podobami. „Kmetovalec“ izhaja dvakrat na mesec na celi poli. „Kmetovalec“ prinaša poljedelske, živinarske, vinarske in druge članke, gospodarske novice ter daje naročnikom svojim dobre gospodarske svete.

„Kmetovalec“ stoji na leto 2 gld., za gg. učitelje in knjižnice ljudskih šol pa le 1 gld.

Naročniki, ki vstopijo med letom, dobe vse izišle številke tistega letnika.

KMETOVALEC.
Nedeljski gospodarski list s prilogo „Vrtnar“.
Uradno glasilo
k. r. kmetijske države in vojvodine krajiške
Urednik: Gustav Proh, glavni urednik.
Izdajatelj: Dr. Valentin Zarnika, glavni urednik.
Tiskovnica: Tiskarna družba sv. Mohora v Celovcu.
Leta V. 1908. 1. izdaja. 10. januarja 1908. Leta V.

Kako svetiti s dobrih roko kmetovalec?
Kmetovalec je edini slovenski, gospodarski list s podobami. Izhaja dvakrat na mesec na celi poli. Prinaša poljedelske, živinarske, vinarske in druge članke, gospodarske novice ter daje naročnikom svojim dobre gospodarske svete. „Kmetovalec“ stoji na leto 2 gld., za gg. učitelje in knjižnice ljudskih šol pa le 1 gld. Naročniki, ki vstopijo med letom, dobe vse izišle številke tistega letnika.

„Vrtnar“

je list s podobami, ki prinaša sadjarske in sploh vrtnarske članke. „Vrtnar“ izhaja dvakrat na mesec. „Vrtnarja“ dobe naročniki „Kmetovalca“ zastonj.

Natorna vina,

rudeča in bela,

v sodih nad 56 litrov prodaja po 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26 kr. liter trgovcev

Amand Prosen,

v kosarnskih ulicah šte. 24 v Celovcu.

Ob enem priporoča svojo zalogo tržaškega blaga, in tudi mast, moko itd.

Kramarji, branjevci in sploh taki, ki blago naprej prodajajo, dobijo vse ceneje.

➔ Ceniki pošiljajo se zastonj. ➔

Štajerski šilher.

Za prihodnje poletje priporočam kot najzdravjšo pijačo slavnoznani štajerski šilher iz Zažalske doline (Hochsausal), graščine Gleinstetten.

Blagovoljna naročila prosim dopošiljati na moje ime v Lipnico (Leibnitz) ali pa v Gleinstetten.

A. Čare, graščinski oskrbnik.

Lepa kmetija,

pol ure od Vrbskega jezera, blizo tam, kjer pojde nova Franc-Jozefova cesta mimo, ki meri 83 oralov skupaj ležečih, in sicer 45 oralov večinoma visokega lesa (gozda) in pašnikov, in 38 oralov njiv in travnikov, je na prodaj, ker gospodar odpotuje, in sicer za 12.000 gld. Kupec dobi dve hiši, dva obokana (velbana) hleva za 30—40 repov živine, ameriškano klet (hram) za led, tri vodnjake (studente), mlatilnico, šrot, rezalne stroje in drugo orodje, vse v dobrem stanu. Vsak pridelek se lahko in dobro prodá, ker je poleti ob jezeru toliko tujcev. Več pové

Ferd. Mussi,

trgovec v Celovcu, Burggasse št. 12.

Naznani lo.

Uljudno podpisani naznanja po tem potu slavnemu občinstvu, da je odprl svojo

advokaturno pisarno

v lastni hiši (na pošti) v Velikovecu.

Dr. Jos. Messner.

Naznani lo.

Kovačeva kajža s fužino se daje v najem. Kovač, kateri to v najem dobiti želi, naj se oglasi do 28. februarja t. l. pri Mat. Wutti p. d. pri Pajavcu na Vočilu, pošta: Ričarjaves. (Riegersdorf.)